

Ontslag ID medewerker

1. De loop van de procedure

Partijen zullen hierna genoemd worden appellante en de Stichting.

Bij beroepschrift van 30 mei 2005, bij de Commissie ingekomen op 31 mei 2005, is appellante bij de Commissie in beroep gekomen van het besluit van de Stichting van 27 april 2005.

Appellante heeft een hersteld beroepschrift ingediend, gedateerd 27 juni 2005 en bij de Commissie ingekomen op 28 juni 2005.

De Stichting heeft een verweerschrift ingediend, gedateerd 31 augustus 2005, bij de Commissie ingekomen op 1 september 2005.

Op 11 november 2005, door de Commissie ontvangen op 15 november 2005, heeft appellante haar beroep aangevuld.

De mondelinge behandeling van deze zaak heeft plaatsgevonden ter zitting van de Commissie van 14 december 2005, alwaar zijn verschenen appellante, bijgestaan door mr. Aarts voornoemd, en voor de Stichting mr. Keijser voornoemd, vergezeld van W., Hoofd Personeelszaken.

Partijen hebben ter zitting hun standpunten toegelicht, mr. Aarts aan de hand van pleitnotities, die hij aan de Commissie heeft overgelegd.

Bij brief van 5 januari 2006 heeft de Stichting nadere stukken ingediend, waarop appellante bij brief van 12 januari 2006, bij de Commissie ingekomen op 13 januari 2006, heeft gereageerd.

2. De feiten

2.1 Blijkens de akte van benoeming van 10 oktober 2002, op dezelfde datum door haar getekend, is appellante met ingang van 1 augustus 2002 voor onbepaalde tijd benoemd voor werktijdfactor 0,7895 (30 uur) per week en werkzaam in de functie van lokaalassistent volgens de regeling in- en doorstroombanen (id-banen) aan de Interconfessionele Basisschool T. te Wormer.

In de akte is de volgende zinsnede opgenomen:

“Indien van rechtswege de subsidie vervalt of niet wordt toegekend, expireert de benoeming.”

Appellante was laatstelijk werkzaam op de Interconfessionele Basisschool W. te Wormer.

2.2 Per 1 januari 2004 is het Besluit in- en doorstroombanen van 17 december 1999 (Besluit id-banen) en de daarbij behorende Regeling uitvoering en financiering Besluit in- en doorstroombanen ingetrokken. In april 2005 is gebleken dat de gemeente Amsterdam en de gemeente Zaanstad alleen met een regeling instemmen, waarbij de werkgever een op dat moment nog onbekend deel van de salariskosten op zich neemt.

2.3 Bij besluit van 15 april 2004 is appellante met ingang van 1 augustus 2004 in het risicodragend deel van de formatie geplaatst.

2.4 Bij besluit van 27 april 2005 heeft de Stichting appellante ontslagen wegens opheffing van haar betrekking. Op ontslag op grond van opheffing van de betrekking is onder meer van toepassing artikel F2.6 lid 1 aanhef en onder c van de Collectieve Arbeidsovereenkomst voor het primair onderwijs (CAO) en artikel 117 van het Rechtspositiebesluit WPO/WEC (Rechtspositiebesluit), waarvan lid 2 luidt, voor zover hier van belang:

“Indien het bevoegd gezag besluit over te gaan tot opheffing van een betrekking dient het eerst zorgvuldig te onderzoeken of het in redelijkheid mogelijk is de betrokkene een mede in verband met zijn persoonlijkheid en omstandigheden voor hem passende functie bij het bevoegd gezag aan te bieden.....”.

3. Het bestreden besluit, het beroep en het verweer

3.1 Het bestreden besluit, zoals aan haar per brief van 27 april 2005 medegedeeld, houdt in dat de Stichting het dienstverband met appellante met ingang van 1 augustus 2005 zal beëindigen op grond van opheffing van de betrekking als bedoeld in artikel F2.6 lid 1 aanhef en sub c van de CAO.

3.2 Het beroep strekt tot gegrondverklaring daarvan. Daartoe heeft appellante samengevat het volgende aangevoerd. Appellante is een gewone werknemer en heeft de normale rechtspositie, zodat de CAO en het Rechtspositiebesluit van toepassing zijn. Volgens artikel 110 van het Rechtspositiebesluit en artikel B1 van de CAO had de Stichting vóór 1 mei dienen te bepalen hoe het bestuursformatieplan eruit ziet en dat dientengevolge de betrekking van appellante moet worden opgeheven. Uit het besluit blijkt niet dat dit is gebeurd. De Stichting had ook moeten aangeven langs welke lijn de afvloeiing in de categorie onderwijsondersteunend personeel verloopt. Gezien het

karakter en de doelstelling van de id-banen had voor appellante een persoonlijk ontwikkelingsplan moeten zijn opgesteld en zijn aangegeven welke stappen zijn gezet om appellante te laten doorstromen dan wel haar uitstroom te bevorderen. Appellante is van mening dat de Stichting zich de achterliggende periode onvoldoende bewust is geweest van de verplichtingen die op haar lagen. Appellante heeft geen inzicht verkregen in de vraag of de Stichting gebruik heeft gemaakt van de mogelijkheden die de Tijdelijke Stimuleringsregeling regulier maken van 10.000 ID-banen en de Tijdelijke aanvullende stimuleringsregeling ID-banen haar hebben geboden, waardoor ontslag wellicht vermeden had kunnen worden. De Stichting is verplicht dat inzicht wel te bieden, reeds op grond van artikel 9n van het Reglement Participatiefonds.

Appellante wijst op de uitspraak van het gerechtshof te Leeuwarden van 20 april 2005, waaruit blijkt dat een ontslag zonder bijkomende vergoeding voor personen zoals in de situatie waarin appellante verkeert, kennelijk onredelijk geacht moet worden. Het instellen van een vacaturestop en het aanbieden van vrijkomende vacatures aan appellante is niet voldoende. De Stichting had in de gegeven omstandigheden een passende vergoeding moeten aanbieden.

Appellante heeft voorts de vraag gesteld waarom zij niet bij de Stichting in Zaanstad geplaatst zou kunnen worden. Zij is inwoner van die gemeente en daar bestaat nog budget tot 2007. Zij heeft haar baan via de gemeente Zaanstad gekregen en id-ers in die gemeente kunnen wel in dienst blijven.

Ter zitting heeft appellante als aanvulling van haar beroepschrift nog toegevoegd dat als werkgevers vinden dat hun medewerkers, gezien hun wijze van financiering "projectmedewerkers" zijn, zij er dan maar voor moeten zorgen dat hun medewerkers ook als zodanig worden aangemerkt. Geen rechtsregel heeft daarin voorzien, een lacune in de regelgeving. Appellante vraagt de Stichting of er geen personeelsleden, anders dan id-ers, waren die eerder moesten afvloeien dan de collega's met een id-subsidie. Zij verwijst naar punt 1.4.1 van de brochure over het Besluit id-banen, dat duidelijk aangeeft dat de rechtspositieregelingen van de instelling waaraan de baan is verbonden van toepassing zijn.

3.3 De Stichting bestrijdt de vordering gemotiveerd.

4 De beoordeling

4.1 De Commissie dient thans te beoordelen of de Stichting in redelijkheid op 27 april 2005 heeft kunnen besluiten de dienstbetrekking met appellante met ingang van 1 augustus 2005 te beëindigen en of de Stichting de regels met betrekking tot ontslag op grond van opheffing van de betrekking correct heeft toegepast.

4.2 Partijen zijn het eens dat appellante voor onbepaalde tijd in dienst was bij de Stichting volgens de regeling id-banen en dat tot 1 januari 2004 het Besluit id-banen daarop van toepassing was. Appellante heeft gesteld dat zij als id-werknemer de normale rechtspositie heeft van het personeel van de onderwijsinstelling. De Stichting heeft dit niet bestreden, maar gesteld dat niet alle bepalingen onverkort van toepassing zijn, omdat de arbeidsrelatie is gestoeld op een specifieke bekostigingsrelatie en dat -anders dan bij de reguliere formatie- de Stichting voor appellante een specifieke persoonsgebonden loonkostensubsidie heeft ontvangen, waarmee appellante een niet-reguliere functie vervulde in het kader van het gemeentelijk werkgelegenheidsbeleid. Dit is uitdrukkelijk in de akte van benoeming opgenomen. De Stichting heeft gesteld dat de beëindiging van de loonkostensubsidie de opheffing van de functie noodzakelijk en rechtmatig heeft gemaakt.

4.3 De Commissie is het met de Stichting eens, dat de arbeidsrechtelijke relatie van de Stichting met appellante is gestoeld op een specifieke bekostigingsrelatie.

De gemeentelijke subsidiëring brengt met zich mee dat de arbeidsplaats en de persoon die deze vervult, aan specifieke voorwaarden moeten voldoen. De Commissie verwijst hiervoor naar artikel 6 van het Besluit id-banen, dat aangeeft dat de werkgever alleen dan een loonkostenvergoeding ontvangt als de dienstbetrekking wordt aangegaan met een langdurig werkloze, en naar artikel 7 (tegengaan verdringing en concurrentievervalsing) waarin is bepaald dat de werkgever pas een vergoeding ontvangt voor het vervullen van arbeidsplaatsen in de vorm van dienstbetrekkingen met langdurig werklozen, als de medezeggenschapsraad positief heeft geadviseerd over de instelling van dergelijke arbeidsplaatsen en er bij de werkgever geen beëindiging van een arbeidsovereenkomst wegens economische redenen voor deze of vergelijkbare arbeidsplaatsen heeft plaatsgevonden in het afgelopen halfjaar. In de Nota van Toelichting op het Besluit id-banen wordt bij artikel 7 gezegd dat "voorkomen moet worden, dat met het realiseren van arbeidsplaatsen in de zin van dit besluit, andere

reguliere werkgelegenheid wordt verdrongen.” en wordt gesproken over het “bovenformatieve karakter van deze arbeidsplaatsen”.

Daarom ook kan naar het oordeel van de Commissie niet van de Stichting worden verlangd dat zij heeft onderzocht of er andere personeelsleden (dan id-medewerkers) waren, die eerder moesten afvloeien dan de medewerkers met een id-subsidie, zoals appellante ter zitting heeft gevraagd.

4.4 De Commissie kan in het kader van deze ontslagprocedure geen oordeel geven over de inspanningen van de Stichting tijdens de loop van het dienstverband, zoals ten aanzien van een persoonlijk ontwikkelingsplan en de doorstroming naar een reguliere functie, noch over de formele vereisten die ten grondslag dienen te liggen aan het besluit tot rddf-plaatsing. Tot deze vereisten hoort ook de vraag van appellante langs welke lijn de afvloeiing van het onderwijsondersteunend personeel verloopt. De Stichting heeft gesteld dat zij voor de opheffing van de id-functies geen gebruik heeft gemaakt van een afvloeiingslijst, omdat zij de functies van alle id-medewerkers heeft opgeheven. Appellante heeft dit niet gemotiveerd weersproken. Ook kan de Commissie in het kader van de onderhavige procedure geen oordeel geven over de vraag of en in hoeverre de Stichting bij het in de reguliere formatie opnemen van een aantal voormalige id-functies gebruik heeft gemaakt van de Tijdelijke Stimuleringsregeling of de Tijdelijke aanvullende stimuleringsregeling.

4.5 Wat betreft haar verplichting binnen de eigen organisatie te zoeken naar passend werk voor appellante, zoals vermeld onder 2.4, heeft de Stichting gesteld dat zij 11 van de 34 id-medewerkers heeft kunnen benoemen in een reguliere baan, maar dat de onderwijsbekostiging niet dermate ruimhartig is dat meer functies (laat staan alle) regulier zouden kunnen worden gemaakt. De Stichting heeft alle vacante onderwijsondersteunende functies binnen de bestaande bestuursformatie aan haar id-medewerkers aangeboden en met appellante overleg gehad over eventuele specifieke wensen. Appellante heeft deze stellingen niet gemotiveerd weersproken.

4.6 Op grond van hetgeen hierboven is overwogen, dient het beroep van appellante ongegrond te worden verklaard. De Commissie is niet bevoegd een oordeel uit te spreken over de vraag of in casu sprake is van een kennelijk onredelijk ontslag en is evenmin bevoegd appellante een vergoeding toe te kennen.

4.7 Appellante heeft in haar brief van 11 november 2005 gevraagd waarom zij niet bij Agora Zaanstad geplaatst zou kunnen worden, waar nog subsidie is toegekend tot 2007. Uit informatie van de Stichting heeft de Commissie begrepen dat de Stichting voor appellante een loonkostenvergoeding van de gemeente Amsterdam ontving. De gemeente Amsterdam heeft de vergoeding voor de buiten Amsterdam wonende id-ers per 1 januari 2005 beëindigd. De gemeente Zaanstad subsidieert haar eigen id-ers weliswaar nog tot 1 januari 2007, maar beschouwt appellante niet als eigen id-er maar als ‘Amsterdamse’ id-er, hoewel appellante haar id-functie op dezelfde wijze heeft verkregen als de Zaanstadse id-ers. Het is volgens de Stichting goed mogelijk dat appellante niet bekend was met de herkomst van haar subsidie.

De Commissie concludeert uit het bovenstaande dat de gemeente Amsterdam kennelijk haar surplus aan toegekende arbeidsplaatsen heeft aangeboden aan onder andere de gemeente Zaanstad, waarna een van deze door Amsterdam gesubsidieerde arbeidsplaatsen door het CWI in Zaanstad is aangeboden aan appellante. De gemeente Zaanstad heeft na de intrekking van het Besluit id-banen besloten alleen nog haar eigen arbeidsplaatsen te subsidiëren en niet meer die arbeidsplaatsen die weliswaar door haar eigen inwoners en binnen haar eigen gemeente worden bezet, maar die voorheen door Amsterdam werden gesubsidieerd.

De Commissie is niet bevoegd over deze gang van zaken een oordeel uit te spreken, maar vraagt zich in gemoede af of hier niet sprake is van ongelijke behandeling van haar inwoners door de gemeente Zaanstad.

5. De beslissing

De Commissie verklaart het beroep van appellante ongegrond.

Deze beslissing is gewezen te Utrecht op 13 januari 2006 door mr. E.S.M. Weterings-Zeegers, voorzitter, W. Stoop en mr. L. Boersen, leden, mr. A. Schellart, plaatsvervangende lid, in tegenwoordigheid van mr. N.E.Vernes, secretaris. In verband met de oververtegenwoordiging van de leden, gekozen door het personeel, heeft mr. Schellart zich van stemming onthouden.